

ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ
БАЛАДА ЗА БЕЛИЯ КОРАБ

chitanka.info

Умирало през този ден момчето самичко
върху стария креват.
По стълбите — ни глас, ни шум от стъпки.
Та кой ли може тук да се изкачва
под покрива, където все тече?
То мислело за майка си, която
с подути пръсти в този час тъче,
за скъпото лекарство с дъх на блато,
за доктора с големите ръце
и фабриканта, който гневно кряска,
когато го помолят за пари...
А вън градът зад малкото стъкло
стоял замръзнал като на картина.
Шумът не идвал никога дотук,
ни вятъра се вмъквал през стъклото.
Той тичал върху покривите лудо,
надувал водосточните тръби,
разрошвал на дърветата косите
и отминавал в другия квартал.

Но днес се спрял добрият градски вятър.
Там, някъде под покривите, горе,
в един затворен мъничък прозорец
с крило му махало едно перде.
Сред здрача като остров от дърво
едно легло безмълвно там стояло.
На старото протрито одеяло
лежали две безпомощни ръце...
Един часовник равномерно тракал
и бавно отброявал всеки час,
а в ъгъла като изкусен майстор
плетял спокойно паяка-плетач
завеса върху двете стари снимки...
Навред било тъй тихо, че за миг
дори навън се чуло как леглото

изскърцало и сухите уста
прошепнали едничка дума:
— Въздух!
Дали го чул добрият градски вятър?
Той изведнъж потропал по стъклото,
засвирил в ламаринения покрив
и малкия прозорец се разтвори.
Нахлул града през дървената рамка
със клаксони, бензин и бързина
и целият шумящ и пъстър свят
завикал радостно: „Здравей, здравей, момче!“
В ухаещите улични липи
врабците черни весело се борели,
далеч летял и мятал сини мълнии
един трамвай, а в долния етаж
едно пиано радостно засвирило.
Запляскало с крилата си пердето
и челото горецо на момчето
помилвало като ръка добра.

И оживяло всичко — кърпи, листове,
шишетата в камбанки се превърнали,
а паякът, пробуден в своята дрямка,
тревожно в ъгъла се залюлял...
А там, в прозореца, от вятъра развяно,
трептяло оживялото перде
пред смаяния поглед на момчето.
Във здрача то било огромно, сякаш кораб
потеглял на далечен морски път.
О, погледни! Не чуваш ли как скърцат
платната и дебелите въжа?
Това е кораба, за който
момчето беше чело дълги дни.
Нали за него бе мечтало то,
когато в уличните океани
командваше хартиени ескадри?
Нали на него всяка нощ пътуваше

с напълнени от треската очи?
Щом стаята потъваше във мрак
и слизаха звездите до прозореца,
моряка тръгваше далече от града.
Наоколо — голямото море,
което удря със вълни солени
дома, превърнат на тримачтов кораб...
Антените са мачти, а по тях
зелените звезди сигнализират...
И ето, кораба сега е вече тук!
Какъв е курсът, капитане мой?
В Атлантика, към нос Добра Надежда,
към Индия или към Гибралтар?
Ах, не! Извий кормилото, кормчия,
където сочи слабата ръка!
Нима не знаеш ти, че съществува
една земя голяма и добра?
Ти няколко морета ще преплуваш,
докато стигнеш светлия ѝ бряг.
Нима не знаеш ти за този бряг?
Нали за него шепнешком говореше
след работа покойния баща?
Нали за него майката разказва,
когато вечер нещо ѝ тежи?
А ето че сега не е лъжа!
Момчето е на кея. А край него
товарят се последните товари
във зиналите челюсти на трюма.
Край него тича закъснял моряк,
ята от бели чайки слизат ниско
и с остър писък се издигат пак.
— Хей, вдигай котва! Платната вдигай!
„Нима ще ме оставят на брега?“ —
помисли си момчето изведнъж.
— Хей, капитане! Тука съм! Постой! —
Ах, още малко, още малко сили,
да се кача и след това — на път!

*Ах, още малко! Гледай как ти махат
платното бяло хората добри!
По-бързо! Тичай, тичай, тичай!
— Хвърлете стълбата! — извика капитана
и маха своята дървена лула.
— На път — размахват шапки и ръце
брадатите моряци от палубата.
Пред него светят белите платна
и чайките над него сякаш викат:
— По-скоро тръгвай с нас! На път!
В голямата земя! На път! На път!...
И качва се задъхано момчето
към пълното със ветрове платно.
Когато се завърна в полунощ,
жената влезе в стаята на пръсти.
Бе тихо. Само бялото перде
играеше самичко в тъмнината.
Жената се приведе над кревата
и в миг над улицата прооча
един внезапен и самотен писък.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.